

MYSTICKÝ a planoucí srdce

*Poznání přináší oheň
a oheň přináší Poznání.*

BOŽÍ OHĚŇ

světců

Když si pozorně prohlížíme obrazy různých kultur, na nichž jsou zobrazeni bohové, proroci a světci, můžeme si povšimnout, že mívají jedno společné: svatozář okolo hlavy. Někdy je také možné spatřit v jejich gloriole ohnivé plamínky, nebo plápolající hořící srdce v hrudi. O čem tyto posvátné symboly vypovídají?

Za téma určené spíše pokročilejším čtenářům jsme tentokrát zvolili netradiční povídání o vyšším stupni zasvěcení, o Božím ohni, který se podle křesťanského mystika Karla Weinfurtera (1867-1942) dostavuje jen tehdy, když se blíží ukončení prvního křestu - křestu vodou. S mým odborným konzultantem Michalem Stránským se vám pokusíme tento trvalý mystický stav přiblížit alespoň slovně. *Doprovázet nás také budou myšlenky z pera Karla Weinfurtera, prostřednictvím výňatků z jeho díla pojednávajících o mystické praxi - Ohnivý keř.* Nutno říci, že tento článek je spíše okrajovým námětem k hlubšímu studiu pro hloubavější čtenáře, kteří se už vydali na cestu mystickou, nebo pro ty, kdo ukazatele ke své »cestě srdce - cestě lásky a krásy« teprve hledají.

NÁZNAKY JSOU VŠUDE

Začneme ale u toho, co nám není zcela neznámé. Svatozáře jsou, jak víme, v uměleckých dílech obvykle ztvárněny ve tvaru kruhu či kružnice v blízkosti hlavy některých významných postav, především svatých, apoštolů, andělů, proroků, světců a papežů. Není však bez zajímavosti,

že někdy zdobily i hlavy některých vládců a hrdinů. **Svatozáře totiž nejsou atributem pouze křesťanským, jak si mnoho lidí mylně myslí. S jejich vyobrazením se lze setkat i v Číně, Vietnamu, Indii, Japonsku a jinde ve světě.** Jejich podstatu znaly a uznávaly také mnohé prastaré kultury, jak se můžeme přesvědčit z mnohých dochovaných artefaktů. Svatozář nebyla neznámá ani pro starý Egypt či Babylonii. „V prastarých babylonských textech se píše o zjevení bohů v ohnivém šatu. Tento symbol bychom se z fy-

zického pohledu mohli pokusit interpretovat tak, že tito bohové měli okolo sebe ohnivou záři, z pohledu symbolického byl však ohnivý šat jasnou indicií, že se jednalo o zasvěcence do nejvyšších duchovních mystérií. Šlo o nositele Božího ohně, životní prasy, která z celého jejich těla vzařovala tak silně, že mohla být viditelná i pouhým zrakem,“ přibližuje mi tento vysoký stupeň zasvěcení hermetik a spagyriek Michal Stránský.

Pokračování na str. 60-61 ►►

ZAUJALO NÁS: O AUŘE NAPSALI

Podle webu Klubu psychotroniky a UFO (www.cestypsychotroniky.cz) a zveřejněného článku »Existuje svatozář?« potvrдили ruští vědci existenci aury už před více než padesáti lety. Jejich pokusy měly prokázat, že lidské tělo skutečně umí emitovat záření ve viditelné části spektra a to, co naši citliví předci mohli u některých lidí vnímat jako svatozář, bylo spontánní ultraslabé světélkování antioxidačních procesů. Ke stejnému závěru měli dojít v roce 2009 i japonští biofyzici – lidské tělo tím, že ze sebe vypouští fotony, svítí ve viditelné části spektra. Toto záření je sice velmi slabé a lidské oko je podle vědců obvykle nedokáže detekovat, avšak existuje.

Japonci navíc svým výzkumem dospěli k závěru, že síla záření není u všech lidí stejná. Teoreticky bychom tak mohli připustit, že dávní světcí ze sebe dokázali vyzařovat svou životní sílu tak výrazně, že jim byla svatozář připisována zcela právem. Ovšem mystik Karel Weinfurter častý názor, tedy že svatozář souvisí s vyzařováním neviditelné aury, kterou má každý člověk, nikterak nesdílel. „Záření světců je zcela něco jiného, neboť je to svět nebeský, který není v nijakém spojení s auru zvířecího těla lidského. Takovou neviditelnou auru mají ostatně všechny živé bytosti, nejen člověk. Kromě pojmu záření jest ve slově svatý obsaženo ještě mnoho jiného. Značí člověka božského, protože podstata Božství je světlo, oheň a zář. A rovněž nejvyšší zbožného a čistého,“ tvrdil mystik, jenž společně s Gustavem Meyrinkem patřil mezi první adepty, kteří v Čechách koncem 19. století prakticky provozovali jógu.

HLEDÁNÍ PRASÍLY V PRAXI

Hermetik a spagyrik Michal Stránský mi vysvětluje, že při duchovní praxi dochází ke kultivaci životní síly – pudů v člověku.

Malba v pohřební komoře královny Nefertari

Jedná se o vnitřní alchymii, která člověka proměňuje nejen fyzicky, ale také duševně. „K tomu, aby došel k Poznání, musí nutně nejprve dobře poznat fyzický svět skrze své smysly – chuť, zrak, čich, sluch a hmat. Informace, které mu přináší, mystik na své cestě postupně tříbí a kultivuje. Jasnovidnost tedy není nic jiného než duševně zkulturnovaná schopnost vidět. Jedná se o vyšší úroveň vnímání, kterou lze získat na základě nejrůznějších mystických cvičení. Přesto bych chtěl dodat, že získání jakýchkoliv »nadpřirozených« schopností není cílem žádného skutečného mystika. Je to jen »nově získaný« smysl, který je jistě pro »obyčejné« lidi obdivuhodný, ale pro duchovního člověka to není žádná svatost,“ dodává.

PTÁTE SE PROČ?

„Protože lidé, kteří pochopili řád světa, nechtějí za své úsilí žádnou odměnu. Odměna jim totiž nikdy nenáležela a náležet nebude, protože jejich život je náplní světa. Mystik dobře ví, že ten, kdo chce odměnu, musí za ni vždy zaplatit. Proto jak buddhismus, tak evropský esoterismus říkají, že každé chtění nakonec vede ke strasti, bolesti a utrpení. Čím více po něčem toužíme, tím více naše duše trpí. Protože si je v jádru vědomo toho, že nakonec za všechno, co od světa dostane na základě svého chtění, dříve nebo později zaplatí další bolestí. Nic z toho totiž božské části naší duše nenáleží,“ tvrdí Michal a dodává, že jakmile se duše rozhodne povznést a dostat se do vyšší duchovní úrovně, stát se podstatou světla, **musí nejpřve odložit svůj šat (chtění)**. A čím výše duchovně stoupá, tím více vrstev šatstva je z duše strháváno a tím těžší zkoušky člověku do života přicházejí. Pudý, emoce, dogmata, představy, nectnosti, negativní myšlenky – **to vše musí být z niterního světa mystika nenávratně odstraněno-očištěno Božským ohněm**. Pokud člověk nehledá radost svého srdce, cítí ve svém životě velikou bolest a hořkost. Je to, jako by se marně snažil prostrčit čtverec otvorem pro malé kolečko. Když si však mystik uvědomí, rozpozná, co mu brání v duchovním posunu a sám odloží svůj šat tím, že »ořeže« svou duši od svého chtění, které jej tíží, vyhne se bolestivým překážkám, jejichž smyslem je vždy očista.

ZBAVME SE SVÝCH DOGMAT

Karel Weinfurter v úvodu svého díla **Ohnivý keř** vysvětluje i pojem mystika, slovo, jež často vyvolává řadu otázek: „Mystika však není mysticismem, jest to nauka a zároveň také praxe, jak člověk smrtelný může zažít spojení se svým tvůrcem. Mystika není pouze teorií, nýbrž je i zažitím.“ Weinfurter se také zabývá odpovědí na otázku, **proč vše, co souvisí s duchovním, odpuzuje materialisticky a ateisticky smýšlející osoby**. Napsal: „Dlouho jsem se snažil vyložit si tuto nápadnou věc a dospěl jsem k přesvědčení, že tací lidé jsou tak duševně přeplněni svými hmotářskými názory, že se staly jejich životní složkou. A proto

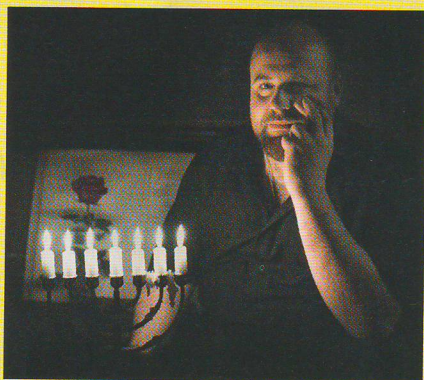

Mystická praxe je pochopení celistvosti, že vše, co existuje, je jedním. A že všechno učení, které vede k jednotě a jednoduše, je božské.

v nich vzniká pocit, že by si nějak ublížili, kdyby přijali něco z oněch »směšných« výkladů.“

I MODLITBY JSOU KONCENTRAČNÍM CVIČENÍM

A vzpomíná také na své začátky: „Když jsem poznal před mnohými a mnohými lety mystickou cestu, domníval jsem se sám, zcela omylně, že tato mystická cesta se svými projevy, fakty a stavy existuje jedině na základě nauky křesťanské. Nevěděl jsem tehdy, že mi bude poskytnuta příležitost najít naprosto stejné a souhlasné jevy u mystiků indických, jak brahmínských, tak buddhistických, u jogínů, u mystiků mohamedánských, že naleznou stejné a paralelní pochody u starých gnostiků pohanských i křesťanských, že tím naleznou klíč k mysteriím starých Řeků a Římanů, Asyřanů i Babyloňanů a Chaldejců, že stejné pochody mystické znali starí Číňané a také Egypťané. Jediná věc mně tehdy byla nejasná, k jediné pravdě jsem nemohl dojít, ačkoliv jsem ji tušil. Neměl jsem totiž důkazů, že tzv. křesťanští světcí, kteří dosáhli podle líčení současníků zcela určitě mystických stavů a jógických sil, prováděli také mystickou koncentrací, o které jsem svého času prohlásil, že jest jediným prostředkem k probuzení vnitřního života, a tím také mystických sil a stavů, a že je jedinou cestou ke spojení s Bohem. Ale zvláštním řízením se mi dostala do ruky kniha, která mně poskytla světlo i v této věci a zároveň nezvratný důkaz, že křesťanští světcí znali soustředování myšlenek, čili jejich zastavení, a že je prováděli a že tedy konali totéž, co činili a činí indiští jogínové.“ Autor také poukazuje na skutečnost, že mnozí křesťanští svědci, např. sva-

3 OTÁZKY na Michala Stránského

➤ Michale, jak se člověk může stát mystikem? Musí nutně studovat křesťanství, kabalou, hermetismus, buddhismus či taoismus?

Všechno, co jsi vyjmenovala, jsou cesty našich předků, po nichž kráčeli, aby došli k Poznání. Víme, že k němu skutečně vedou, a proto má určitě smysl se po nich vydat. Základním pravidlem na mystické cestě bylo a je, že kolik kroků k Bohu člověk udělá, tolik kroků učiní Bůh k člověku. Jinými slovy, kolik si odpracuješ prací sama na sobě, tolik získáš. Božský plamen v srdci se obvykle rozhoří v okamžiku, kdy si člověk uvědomí a prožije, že neexistuje JÁ A TY, ale jen MY. Mystik vnímá božství ve všem, co existuje, a sám sebe považuje za nedílnou součást celku.

➤ Jaké cenné dílo křesťanské mystiky bys čtenářům doporučil?

Pokud vás láká tato cesta, pak bych ke studiu určitě doporučil díla **Mistra Eckharta** a **kardinála Špidlíka**, duchovního otce Jana Pavla II. Řekl bych, že to byl Tomáš Akvinský moderní doby. Ovládal mnoho mrtvých jazyků a dokázal převyprávět základní kameny křesťanství do moderní řeči. Toho si na něm opravdu cením.

➤ Proč je mezi věřícími stále tolik lidí, kteří ve jménu víry způsobují ostatním bolest?

Lidé, kteří dosáhli určité duchovní úrovně skrze svou víru, ale nedokázali odhodit své představy, se v mnohých situacích chovají jako fanatici. Ztrácí kontakt s realitou a chtějí spasit svět třeba i za použití násilí. Jenže člověk, který jde skutečnou mystickou cestou k Božímu ohni – jednotě »Všeho se Vším« – pouze je a maká na sobě, a nikomu své poznání nevnučuje. Poznal a zažil »iluzi času«. Nezasahuje do životů druhých, pokud o to není požádán, a nepáchá dokonce ani domnělé, tj. subjektivní »dobro«. Je si vědom toho, že pravou víru je třeba hledat. Jinak ji slepě odevzdáváme do rukou »něčeho nebo někoho«, což spásné opravdu není. Pokud najdeme po cestě k Bohu, on nejde po cestě k nám...

tá Terezie z Avily či sv. Jan od Kříže, znali a popisovali mystické stavy v naprosté shodě s mystikou jiných náboženství.

NEPROBUZENÁ SÍLA V NÁS

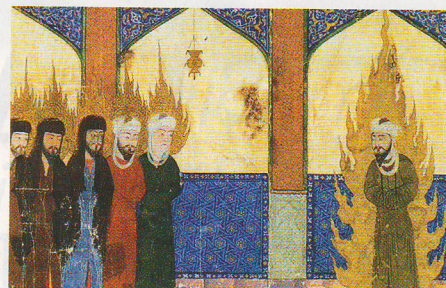
Hermetik Michal Stránský mi objasňuje, že právě zmiňovaná mystická meditační cvičení v běžném životě a radostná sjednocující syntéza smyslu našeho života dokážou v člověku vytvořit spojnicí mezi mikrokosmem a makrokosmem. **Klíčem k tomuto poznání je však duchovní srdce člověka (nachází se přímo uprostřed hrudi), nikoliv jeho srdce fyzické, jak si mnoho lidí myslí.** Existuje celá řada praktické mystické literatury, která se těmito cviky blůze zabývá, není tedy třeba se u této kapitoly déle zdržovat.

Důležité však je zmínit, že vzplanutí božské jiskry (Vědomí Ducha svatého) v jejich duchovním srdci je jedním z nejdůležitějších cílů mystiků, protože tím dochází ke každodennímu sjednocení s božstvím. Jiskru života v sobě máme podle Michala všichni, avšak jen ti, kteří jsou ochotni aktivně pracovat na její síle a intenzitě (*Lásce a Kráse*), se mohou skutečně přiblížit Bohu. Sedm darů Ducha svatého, mezi které zařehnutí božského plamene určitě patří, se v křesťanské tradici nazývá biřmování. **Při tomto obřadu je symbolicky očištěna duše a zažehnuta jiskra.** Je to seslání Ducha svatého, který se v hmotném světě projevuje září, ohněm a světlem. **Jsou to ony plamínky, které se často zobrazují v blízkosti hlav světců.**

„Oheň není jen symbolem Boha, nýbrž je jeho skutečnou podstatou. Neběží ovšem o oheň pozemský, nýbrž oheň nebeský, a nesmí tedy čtenář oba tyto pojmy zaměňovati,“ píše Karel Weinfurter. Umělci toto nejvyšší duchovní zasvěcení zobrazovali hořícím srdcem, které světcům vycházelo z hrudi. Mystik se propojuje s prvopočáteční vědomou a láskyplnou všetrojící životní silou Božství, která byla na počátku zrození lidstva.

MIMO ČAS A PROSTOR

„Božská jiskra v mystikově srdci je jako semínko, které v něm pomalu roste. Když praktik dosáhne vysokého stupně duchovního zasvěcení, začne se toto světlo rozšiřovat do celého jeho energetického těla, které přesahuje i jeho tělo fyzické. Takový člověk se skutečně stává sluncem, vyzařujícím ze svého duchovního srdce Boží oheň,“ doplňuje Michal Stránský, **podle něhož je i zmiňovaná svatozář symbolem mistrovského stupně zasvěcení.** Toho, že je dotýčný duchovně napojen na nejvyšší sféru a stal se prostředníkem mezi Bohem a člověkem. Lidé, kteří dosáhli určitého stupně zasvěcení, údajně dokázali v sobě zpracovat svou vitální sílu natolik, že z nich začala mohutně vyzařovat. Je zajímavé, že někdy byla u světců symbolicky zobrazována pouze svatozář, jindy bylo v září celé jejich tělo.

Na některých malbách září mystikovo celé tělo

V tomto případě to znamenalo, že mystik nebo léčitel dosáhl nejvyššího možného stupně duchovního zasvěcení celým svým tělem, což znamenalo, že se sám stal představitelem světla, nositelem Božího ohně v sobě samém. A mohl pak pomáhat a léčit své blízké svoji láskou, svou životní silou, jež byla v pravdě Božská, tj. inteligentní a universální. Mystik nebo světec či léčitel se tak stal jedním z praprsků »Věčného Božského Slunce«.

Cesta k Božímu ohni může být podle Michala Stránského dlouhá, můžeme po ní jít mnoho životů. Nutno ale dodat, že tato cesta je podstata fungování světa. *„Jsme součástí evoluce. Naším úkolem je Boží oheň poznání uvnitř nás žít a přikládat na něj meditací naše zkušenosti. Pak se ocitáme radostným tepem svého srdce na »jednoduché a nespaliitelné cestě«, která nás vede ke spáse, jednotě... Vědomá a lásky plná radost našeho srdce spálí na popel naše »falešné představy a stavy a bolesti«.* Boží oheň v nás, naše nesmrtelná ohnivá jiskra je naše vykoupení. *Může to trvat tisíce let, nebo jeden život... Je to jedno,“* dodává.

MOHLO BY VÁS ZAJÍMAT

Další cenná poselství Karla Weinfurtera

K mystické Cestě je třeba nejvyšší zbožnosti, neboť bez ní není možná

ohromná snaha po Bohu. Ale za to k ní není třeba náboženství. Ale jest nejlépe, když se přidržíme na své mystické Cestě oné náboženské formy, ve které jsme byli vychováni.

Podle Rama Krišny má jítí buddhista cestou buddhistickou, vedantista cestou vedantistickou, křesťan cestou křesťanskou a tak dále. Je naprosto nesmyslné a nerozumné, když člověk vychovávaný podle křesťanských nauk se domnívá, že buddhistická nebo jiná indická cesta je lepší než křesťanská.

Je jisto, že božské Ego dovedlo každého do takové rodiny, aby se zrodil ve víře, která je pro něj nejhodnější!